

amics una desgracia que sent amb tota l'ànima?

— ¡Ah! no senyor, més aviat ho deia amb fruició, amb goig d'esplicar un ridícul, amb la alegria d'esplicar una relliscada d'un contrari.

— Doncs sols fixante amb aixó ja debies haver comprés qu'era mentida lo que deia. Jo no sé si l'altre, en Viadé, li va dir, però...

— Vo'l dir que era capás d'haver-s'ho inventat ell. Sapiguent que l'altre no l'havia de contradir....

— No, no vull dir tant, però fins en el cas que l'altre li hagués dit, i ell estés en dubtes, i fins si ho hagués cregut de bona fe, no debia dir ho a só de bombo i trompetes en les taules del café.

— També te raó vosté, en aixó.

— Es que així no hi procedeix ningú que vagi de bona fé. Un fet així, fins en el cas de creure'l, primer es pregunta, es demana als quins poden, per la seva significació, estar-ne enterats, i sols quant se sap de cert, però ben de cert, no deu publicar-se; llavors pot fer-se per a detestar lo amb tota forsa.

— I vosté en sap alguna cosa.

— Si, ho sé; se qu'es absolutament fals i que els que ho diuen menteixen i per lo tant que son enemics nostres.

— Espliqui-m'ho

— Jo vaig tenir fums de lo que dius, em van dir lo que havia dit aquell senyor dels alcaldes de Reial Ordre i vaig anar a trobar al senyor Andreu.

— ¡I li va parlar d'aixó?

— Naturalment, vaig volguer que ell mateix n'estés enterat i'm dongués dades per a desmentir-ho.

— ¡I qué li va dir?

— Es va indignar amb lo de les cinc mil i cinc mil que fan deu mil i em va autoritzar i em va pregar que ho desmentís públicament.

— ¡De manera qu'es fals?

— Absolutament fals.

— ¡I es pot tractar d'embustero a qui ho digui?

— Es evident.

— ¡I de lo del dinar, també va parlar-n'hi?

— Naturalment.

— ¡I qué va dir-li?

— Ho va negar en absolut. Va dir que precisament tots aquells dies de la setmana passada havia dinat per les encontrades del Vallés i l'anterior per la plana de Vich i va dir-me que amb en Torras sols hi havia parlat una sola vegada fa mes de dos anys quant es presentà per candidat i ell, el senyor Andreu, treballava el districte per en Prat de la Riba, que desde llavors no hi ha creuat una sola paraula, que amb en Pauet Cirera hi te més relació per esser client del seu despatx, però que feia dos mesos que no havien anat junts, que a en Boét no'l coneix.

— Així, malament podia haver-hi dinat feia pocs dies.

— Es evident, ¡si ni'ls havia vist!

— ¡I qué mes?

— Va afegir-me que tant lo de les cinc i cinc com lo del dinar, era una ridícula invenció que estava disposat a desmentir allà on convingués. I com jo crec infinitament mes en la serietat del senyor Andreu que amb la dels senyors Rodríguez i del minyó que va anar a festa major, no sols vaig quedar convensut—que aixó no feia falta, puix ja n'estaba,—sino que vaig tenir dades concretes per a desmentir-ho.

— ¡S'haurán ben lluit! ¡Una planxa més, senyor Gregori!

— No'ls ve d'una, Nasi, no'ls ve d'una; però are no eren ells sols a fer correa la bola, hi havia el teu amic.

— A poc a poc, aixó d'amic ho diu vosté amb cert *retintin*...

— Be, vaja, l'amic d'en Viadé.